

Cap. 2 - Persecuțiile din primele veacuri

Când Isus a descoperit ucenicilor Săi soarta Ierusalimului și scenele celei de a doua veniri, El a prezis și experiența poporului Său de la data când urma să fie luat de la ei, până la revenirea Sa cu putere și slavă pentru eliberarea lor. De pe Muntele Măslinilor, Mântuitorul privea furtunile care erau gata să cadă peste biserica apostolică; și, pătrunzând adânc în viitor, ochii Săi vedeau aceste grozăvii ca fiind crude și distrugătoare pentru urmașii Săi din veacurile viitoare de întuneric și prigoană. În câteva cuvinte de o însemnătate înspăimântătoare, El a prezis atitudinea ostilă pe care conducătorii lumii urmau să o aibă față de biserica lui Dumnezeu (Matei 24,9.21.22). Urmașii lui Hristos aveau să calce pe același drum al umilinței, al suferinței și al apăsării pe care a mers Domnul lor. Vrajmășia care a izbucnit împotriva Mântuitorului lumii se va da pe față împotriva tuturor acelor care urmau să creadă în numele Său.

Istoria bisericii primare a fost martoră a împlinirii cuvintelor Mântuitorului. Puterile pământului și ale iadului s-au aliniat împotriva lui Hristos în persoana urmașilor Săi. Păgânismul a prevăzut că, dacă Evanghelia va birui, templele și altarele lui vor fi îndepărtate; de aceea și-a concentrat forțele pentru a distruge creștinismul. Au fost aprinse focurile prigoanei. Creștinii au fost deposedați de averi și alungați din case, "au dus o mare luptă de suferințe" (Evrei 10,32). "Au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare" (Evrei 11,36). Un mare număr dintre ei și-au pecetluit mărturia cu sângele lor. Nobil și rob, bogat și sărac, învățat și ignorant au fost uciși fără milă.

Aceste persecuții, începând cu Nero cam prin vremea martiriului lui Pavel, au continuat secole de-a rândul cu o furie mai mare sau mai mică. Creștinii erau acuzați pe nedrept de crimele cele mai odioase și declarați a fi cauza unor mari nenorociri - foamete, molimă și cutremure. Deoarece deveniseră obiectul urii și bănuielilor generale, informatorii au stat gata, pentru câștig, să trădeze pe cei nevinovați. Au fost condamnați ca răsculați împotriva imperiului, ca dușmani ai religiei și primejdioși pentru societate. Un mare număr dintre ei au fost aruncați fiarelor sau arși de vii în amfiteatre. Unii au fost răstigniți, alții au fost îmbrăcați în piei de animale sălbatice și aruncați în arene pentru a fi sfâșiați de câini. Chinul lor era adesea distracția de căpetenie la serbările publice. Mulțimi impresionante se adunau pentru a se veseli cu râsete și aplauze de priveliștea agoniei și morții lor.

Oriunde căutau adăpost, urmașii lui Hristos erau vânați ca fiarele câmpului. Erau constrânși să caute scăpare în locuri singuratic și pustii. "Lipsiți de toate, prigoniți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului" (vers. 37. 38). Catacombele ofereau adăpost pentru mii dintre ei. Printre dealurile din afara cetății Romei, fuseseră săpate galerii lungi prin pământ și stâncă; rețeaua întunecoasă și complicată de tunele se întindea pe kilometri întregi dincolo de zidurile cetății. În aceste adăposturi subterane, urmașii lui Hristos își înmormântau morții; și tot acolo, atunci când erau bănuți și alungați, își găseau locuința. Când Dătătorul vieții va trezi pe aceia care au luptat lupta cea bună, mulți martiri pentru cauza lui Hristos vor ieși din aceste catacombe întunecoase.

În cea mai sălbatică prigoană, acești martori pentru Isus și-au păstrat credința nealterată. Deși au fost lipsiți de orice confort, ascunși de lumina soarelui, făcându-și căminul în sânul întunecos dar prietenos al pământului, ei n-au scos nici un cuvânt de nemulțumire. Cu cuvinte de credință, de răbdare și nădejde, ei se încurajau unul pe altul pentru a rezista lipsei și necazului. Pierderea tuturor binecuvântărilor pământești nu i-a putut sili să renunțe la credința lor în Hristos. Încercările și prigoana erau doar pași care-i aduceau mai aproape de odihna și răsplata lor.

Ca și slujitorii lui Dumnezeu din vechime, mulți, "ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți" (vers. 35). Aceștia își reaminteau cuvintele Domnului lor, ca atunci când urmau să fie prigoniți pentru numele lui Hristos, să se bucure și să se veselească pentru că răsplata lor va fi mare în ceruri; căci tot așa au fost prigoniți și proorocii care au fost înainte de ei. Se bucurau că sunt socotiți vrednici să sufere pentru adevăr și din mijlocul flăcărilor înălțau cântări de biruință. Privind prin credință în sus, ei vedeau pe Hristos și pe îngeri aplecându-se peste zidurile cerului, urmărindu-i cu cel mai adânc interes și privind cu aprobare statornicia lor. Un glas de la tronul lui Dumnezeu se făcea auzit: "Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții" (Apoc. 2,10). Zadarnice au fost străduințele Satanei să distrugă biserica lui Hristos prin violență. Lupta cea mare în care ucenicii lui Isus și-au dat viața n-a încetat nici atunci când acești credincioși purtători de steag au căzut la posturile lor. Ei au biruit chiar doborâți. Lucrătorii lui Dumnezeu erau uciși, dar lucrarea Sa a mers în mod neabătut înainte. Evanghelia a continuat să se răspândească, iar numărul adeptilor ei nu a încetat să crească. Ea a pătruns în regiuni care erau inaccesibile chiar și vulturilor Romei. Un creștin, muștrând pe conducătorii

păgâni care susțineau persecuția, spuneau: "Ne puteți uicide, ne puteți tortura, ne puteți condamna" nedreptatea voastră este dovada că suntem nevinovați" Nici cruzimea nu vă folosește". Aceasta nu era decât o invitație puternică de a aduce și pe alții la convingerea lor. "Cu cât suntem secerăți mai des de voi, cu atât creștem la număr; sângele creștinilor este o sămânță" (Tertulian, Apologia par. 50).

Mii au fost închiși și omorâți, dar răsăreau alții pentru a le lua locul. Iar aceia care au fost martirizați pentru credința lor erau asigurați în Hristos și socotiți de El biruitori. Ei luptaseră lupta cea bună și urmau să primească cununa slavei la venirea lui Hristos. Suferințele pe care le-au suportat i-au adus pe creștini mai aproape unul de altul și de Răscumpărătorul lor. Exemplul vieții și al morții lor era o mărturie permanentă în favoarea adevărului; și acolo unde se aștepta mai puțin, supușii lui Satana părăseau slujirea lui pentru a se înrola sub steagul lui Hristos.

De aceea, Satana și-a făcut planul de a lupta cu mai mult succes împotriva guvernării lui Dumnezeu, înfigându-și steagul în mijlocul bisericii creștine. Dacă urmașii lui Hristos ar putea fi amăgiți și aduși să fie neplăcuți lui Dumnezeu, atunci puterea, tăria și hotărârea lor ar slăbi și în felul acesta ar cădea ca o pradă ușoară.

Marele vrăjmaș a încercat acum să câștige prin șiretenie ceea ce nu reușise prin forță. Prigoana a încetat și în locul ei au fost puse amăgirile primejdioase ale prosperității vremelnice și ale onoarei lumești. Idolatrii au fost aduși să primească o parte din credința creștină, în timp ce lepădau alte adevăruri esențiale. Susțineau că primesc pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu și cred în moartea și învierea Sa, dar nu aveau nici o convingere despre păcat și nu simțeau nevoia de pocăință și de schimbare a inimii. Cu unele concesii din partea lor, ei au propus ca și creștinii să facă concesii, pentru ca să se poată uni cu toții pe platforma credinței în Hristos.

Acum biserica se găsea într-o primejdie înfricoșătoare. Închisoarea, chinul, focul și sabia fuseseră binecuvântări în comparație cu aceasta. Unii creștini au rămas neabătuți, declarând că nu puteau face nici un compromis. Alții erau în favoarea părăsirii sau modificării unor trăsături ale credinței lor și a unirii cu aceia care primiseră o parte a creștinismului, susținând că acestea ar fi mijloace pentru deplina lor convertire. Acesta a fost un timp de groază adâncă pentru urmașii credincioși ai lui Hristos. Sub mantia unui creștinism cu numele, Satana s-a strecurat în biserică pentru a strica credința și pentru a întoarce mințile de la Cuvântul adevărului.

Un mare număr de creștini au consimțit în cele din urmă să coboare standardele lor și s-a format o unire între creștinism și păgânism. Deși închinătorii la idoli susțineau a fi convertiți și uniți cu biserica, ei își păstrau încă idolatria lor, schimbând numai obiectele închinării lor cu chipul lui Isus, al Mariei și al sfinților. Aluatul stricat al idolatriei, adus în felul acesta în biserică, și-a continuat lucrarea lui nenorocită. Învățăături false, ritualuri superstițioase și ceremonii idolatre au fost incluse în credință și în închinare. Când urmașii lui Hristos s-au unit cu închinătorii la idoli, religia creștină s-a stricat, iar biserica și-a pierdut curăția și puterea. Totuși, au fost unii care n-au fost înșelați de aceste amăgiri. Ei și-au păstrat credincioșia față de Autorul adevărului și s-au închinat numai lui Dumnezeu.

Totdeauna au fost două clase printre cei care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos. În timp ce o clasă studiază viața Mântuitorului și caută cu stăruință să-și corecteze greșelile pentru a se asemana Modelului, cealaltă clasă ocolește adevărurile clare, practice, care le descoperă rădăcirile. Chiar și în cea mai bună stare a ei, biserica n-a fost formată numai din credincioși adevărați, curați și sinceri. Mântuitorul ne-a învățat că cei care se complac în păcat nu trebuie primiți în biserică; cu toate acestea, El și-a atașat bărbați care aveau defecte de caracter și le-a încredințat binefacerile învățăturilor și exemplului Său, pentru ca să aibă ocazia să-și vadă greșelile și să le îndrepte. Printre cei doisprezece apostoli a fost un vânzător. Iuda a fost primit nu pentru defectele lui de caracter, ci în ciuda lor. El s-a unit cu ucenicii ca, prin învățatura și exemplul lui Hristos, să poată învăța ce alcătuiește un caracter creștin și în felul acesta să fie adus să-și vadă greșelile, să se pocăiască și, cu ajutorul harului divin, să-și curățească sufletul, "prin ascultare de adevăr". Dar Iuda n-a umblat în lumina lăsată atât de îndurător să lumineze asupra lui. Prin îngăduirea păcatului a invitat ispitele Satanei. Trăsăturile lui rele de caracter au devenit predominante. El și-a lăsat mintea sub stăpânirea puterilor întunericului și se supăra atunci când greșelile îi erau mustrate; în felul acesta a ajuns să săvârșească crima teribilă de trădare a Învățătorului său. Tot astfel fac și cei care nutresc păcatul sub masca evlaviei, urăsc pe aceia care le tulbură pacea, condamnând cursul păcătos al vieții lor. Când se ivește o ocazie favorabilă, ei trădează, ca și Iuda, pe aceia care au căutat să-i mustre spre binele lor.

Apostolii aveau de luptat cu aceia din biserică care pretindeau că sunt evlavioși, în timp ce în ascuns nutreau nelegiuirea. Anania și Safira lucrau de partea înșelătorilor, pretinzând că aduc o jertfă întreagă pentru Dumnezeu, în timp ce erau lacomi, reținând o parte pentru ei. Duhul adevărului a descoperit

apostolilor adevăratul caracter al acestor frați cu numele, iar judecățile lui Dumnezeu au curățit biserica de această pată pe neprihănirea ei. Această dovadă categorică a cercetării Duhului lui Hristos în biserică era o groază pentru fățarnici și pentru făcătorii de rele. Ei nu mai puteau rămâne în legătură cu aceia care erau, în obiceiuri și înclinații, reprezentanți permanenți ai lui Hristos; iar când încercările și prigoana veneau asupra urmașilor Săi, numai aceia care erau gata să părăsească totul pentru adevăr doreau să devină ucenici ai Săi. În felul acesta, atâta vreme cât persecuția a continuat, biserica a rămas relativ curată. Dar când aceasta a încetat, s-au adăugat convertiți care erau mai puțin sinceri și devotați și s-a deschis astfel o ușă pentru ca Satana să obțină un punct de sprijin.

Însă, pentru că nu este nici o legătură între Prințul luminii și prințul întunericului, nu poate fi vreo legătură nici între ucenicii lor. Când creștinii au consimțit să se unească cu aceia care erau doar pe jumătate convertiți din păgânism, au pășit pe o cale care i-a dus din ce în ce mai departe de adevăr. Satana a tresăltat pentru că reușise să amăgească un număr atât de mare dintre urmașii lui Hristos. Apoi a făcut ca puterea lui să apese și mai mult asupra acestora și i-a inspirat să persecute pe aceia care rămăneau credincioși lui Dumnezeu. Nimeni nu știa atât de bine cum să se împotrivescă adevăratei credințe creștine ca aceia care odinioară fuseseră apărătorii ei, așa că acești creștini apostaziați, unindu-se cu tovarășii lor pe jumătate păgâni, și-au îndreptat lupta împotriva trăsăturilor celor mai importante ale învățăturilor lui Hristos.

Aceasta a cerut o luptă disperată din partea acelor care au stat cu fermitate contra amăgirilor și urâciunilor care erau ascunse în haine sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu era primită ca măsură a credinței. Doctrina cu privire la libertatea religioasă a fost clasificată drept erezie, iar susținătorii ei au fost urâți și proscrși.

După o luptă lungă și aprigă, cei credincioși, puțini la număr, s-au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă ea refuza și mai departe să se libereze de rătăcire și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă doreau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu și-au permis să tolereze rătăcirii fatale pentru sufletul lor și să dea un exemplu care ar primejdi credința copiilor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura unitatea și pacea, erau gata să facă orice concesie care corespundea cu ascultarea de Dumnezeu; dar simțeau că însăși pacea ar fi fost prea scump câștigată cu jertfirea principiilor. Dacă unitatea se putea asigura numai prin compromiterea adevărului și dreptății, atunci preferau să rămână în despărțire și chiar în război.

Bine ar fi pentru biserică și pentru lume dacă principiile care au animat acele suflete sincere ar fi reînviată în inimile acelor care se numesc poporul lui Dumnezeu. Există o indiferență alarmantă față de învățăturile care sunt stâlpii credinței creștine. Părerea că, în fond, ele nu sunt de importanță vitală câștigă teren. Această degenerare întărește mâinile instrumentelor lui Satana, așa încât teoriile rătăcirii și amăgirile fatale, cărora cei credincioși din veacurile trecute li s-au împotrivit și le-au demascat cu primejdia vieții lor, sunt privite astăzi favorabil de către mii care pretind a fi urmașii lui Hristos.

Primii creștini au fost în adevăr un popor deosebit. Comportamentul fără reproș și credința lor neclintită erau o mustrare continuă care tulbura pacea păcătoșilor. Deși puțini la număr, fără avere, poziție sau titluri, ei erau o teamă pentru făcătorii de rele când erau cunoscute învățăturile și caracterul lor. De aceea erau urâți de cei nelegiuiți, așa cum Abel a fost urât de Cain cel necredincios. Pentru același motiv pentru care Cain l-a omorât pe Abel, aceia care au căutat să se scuture de mustrările Duhului Sfânt au dat la moarte pe poporul lui Dumnezeu. Pentru același motiv iudeii au lepădat și au răstignit pe Mântuitorul - deoarece curăția și sfințenia caracterului Său era o mustrare continuă pentru egoismul și stricăciunea lor. Din zilele lui Hristos și până astăzi, ucenicii Săi credincioși au provocat ura și împotrivirea acelor care iubesc și urmează căile păcatului.

Atunci, cum poate fi numită Evanghelia o solie a păcii? Când Isaia a prezis nașterea lui Mesia, i-a dat titlul de "Domn al păcii". Când îngerii au adus păstorilor vestea că Hristos S-a născut, au cântat deasupra câmpiilor Betleemului: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pe pământ pace și între oameni bună învoire" (Luca 2,14). În aparență, există o contradicție între aceste declarații profetice și cuvintele lui Hristos: "N-am venit să aduc pacea, ci sabia" (Matei 10,34). Dar înțelese bine, amândouă sunt într-o armonie desăvârșită. Evanghelia este o solie a păcii. Creștinismul este un sistem care, dacă este primit și ascultat, va răspândi pace, armonie și fericire peste tot pământul. Religia lui Hristos va uni într-o frăție strânsă pe toți aceia care primesc învățăturile ei. Misiunea lui Hristos a fost tocmai aceea de a împăca pe oameni cu Dumnezeu, și pe unul cu altul. Dar, în majoritate, omenirea este sub stăpânirea Satanei, cel mai crud vrăjmaș al lui Hristos. Evanghelia prezintă oamenilor principiile vieții care se deosebesc fundamental de obiceiurile și dorințele lor și din cauza aceasta ei se răzvrătesc împotriva ei. Ei urăsc curăția care descoperă și condamnă

păcatele lor, în majoritate îi persecută și distrug pe aceia care susțin cerințele ei sfinte și drepte. În sensul acesta - deoarece adevărurile înalte pe care ei le aduc provoacă ură și luptă - Evanghelia este numită o sabie.

Tainica lucrare a providenței, care îngăduie ca cel drept să sufere persecuția din mâna celor răi, a fost o cauză de mare nedumerire pentru mulți care sunt slabi în credință. Unii sunt gata să părăsească chiar încrederea lor în Dumnezeu, deoarece El îngăduie celor mai josnici oameni să prospere, în timp ce cei mai buni și mai curați sunt apăsați și chinuiți de puterea lor crudă. Cum, întreabă ei, poate Acela care este drept și milos și care este nemărginit în putere să îngăduie o așa nedreptate și apăsare? Aceasta este o problemă care nu ne privește pe noi. Dumnezeu ne-a dat dovezi îndestulătoare cu privire la iubirea Sa și nu trebuie să ne îndoim de bunătatea Sa, atunci când nu putem înțelege lucrările providenței Sale. Prevăzând îndoielile care urmau să apese pe sufletul lor în zilele de încercare și întuneric, Mântuitorul spunea ucenicilor Săi: "Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpânul său". "Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi" (Ioan 15,20). Isus a suferit pentru noi mai mult decât poate fi făcut să sufere oricare dintre urmașii Săi datorită cruzimii oamenilor nelegiuți. Aceia care sunt chemați să sufere chinul și moartea de martir nu fac decât să calce pe urmele scumpului Fiul al lui Dumnezeu.

"Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui" (2 Petru 3,9). El nu uită și nici nu neglijează pe copiii Săi; dar îngăduie celor nelegiuți să descopere adevăratul lor caracter, pentru ca nici unul din aceia care doresc să facă voia Sa să nu fie amăgit cu privire la ei. Mai mult, cei drepti sunt puși în cuptorul necazurilor ca și ei să fie curățiți; ca exemplul lor să convingă și pe alții de realitatea credinței și evlaviei lor; și ca drumul lor neabătut să condamne pe cei răi și necredincioși.

Dumnezeu îngăduie celor nelegiuți să progreseze și să-și descopere vrăjmășia împotriva Lui, ca atunci când vor fi umplut măsura nelegiuirii lor, toți să vadă dreptatea și mila Sa în distrugerea lor deplină. Ziua răzbunării Sale se grăbește, când toți aceia care au călcat Legea Sa și au persecutat pe poporul Său vor primi o răsplată dreaptă a faptelor lor; când orice faptă de cruzime sau nedreptate față de credincioșii lui Dumnezeu va fi pedepsită ca și când ar fi fost făcută față de Hristos Însuși.

Mai este încă o problemă și mai importantă care trebuie să fie în atenția bisericilor de astăzi. Apostolul Pavel spune că "toți cei care vor să trăiască cu evlavie în Isus Hristos vor fi prigonți" (2 Tim. 3,12). Atunci, de ce persecuția pare că a slăbit într-o mare măsură? Singurul motiv este că biserica s-a conformat cerințelor lumii și nu mai trezește nici o împotrivire.

Religia care este la modă în zilele noastre nu are caracterul curat și sfânt pe care l-a avut credința creștină în zilele lui Hristos și ale apostolilor Săi. Datorită spiritului de compromis cu păcatul, din cauză că marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt privite cu indiferență, pentru că este atât de puțină evlavie în biserică, creștinismul este în aparență atât de popular în lume. Să se producă o reînviere a credinței și puterii din prima biserică, și atunci spiritul persecuției va fi reînviat, iar flăcările persecuției vor fi iarăși aprinse.